

Božena
SIMKOVÁ
VRAŽDA JAKO ŘEŠENÍ

SVATBA BEZ PŘÍBUZENSTVA
O MRTVÝCH JEN DOBŘE

motto

č e s k á d e t e k t i v k a

Vražda jako řešení

**Svatba bez příbuzenstva
O mrtvých jen dobře**

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Božena Šimková

Vražda jako řešení – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Božena
ŠIMKOVÁ
VRAŽDA JAKO ŘEŠENÍ

SVATBA BEZ PŘÍBUZENSTVA
O MRTVÝCH JEN DOBŘE

Praha 2017

Copyright © Božena Šimková, 2017

ISBN tištěné verze 978-80-267-0695-3

ISBN e-knihy 978-80-267-0741-7 (1. zveřejnění, 2017)

SVATBA BEZ PŘÍBUZENSTVA

I.

Časné ráno toho dne bylo přesně takové, jak červencové ráno má být. Obloha vyžehlená, slunce ještě nevysrklo noční rosu a tráva voněla létem.

S prvním úderem zvonu nedalekého kostela vyšel z malostranského domu, který snad pamatoval ještě boj Švédů se studenty na Karlově mostě, starý pán. Přesněji – byl vláčen čímsi, co se jen při značné dávce fantazie podobalo psovi a co starý pán nazýval speciálním ochráncem osamělých mužů, zvláště pak vdovců s vlastním 1 + 1 zn. KAMPA.

„No tak, Čerte, nedělej, že pospícháš do kostela, čerty tam nepouštějí,“ domlouval psovi, zatímco druhou rukou zápasil s dubovými dveřmi.

„Neměl jste ho tak pokřtít, pane účetní,“ ozval se za ním dívčí hlas. „Takhle se nedostane do nebe.“

„Co by si tam beze mě počal, Soničko? Čerte, necháš toho!“

Čert se s radostným máváním ocasem, vhodným spíše k umetání tenisových kurtů, sápal po dívčině kabelce pro každodenní mlsek. Soňa mu hodila pár piškotů. „Promiň, Čerte, musím letět, včera jsem přišla pozdě o *tři* minuty, pane účetní, a kdybyste slyšel tu megeru šéfku. Já tu brigádu nepřežiju.“

„Člověk ani sám neví, co všechno přežije,“ řekl starý pán, ale to už dívčina sukně zavlála kolem rohu posledního domu a klapot podpatků ztišila písčitá cestička Kampy. „Buď rád, že jsi pes.“

Vykročili stejnou cestou jako každý den, na konec ulice, kde starý pán odepínal psovi vodítko, aby se proběhl, než půjdou krmit na nábreží kačeny.

V té chvíli je dostihla vyděšená Sonička.

„Pane účetní, tam leží nějaký chlap...“ ukazovala kamsi za sebe.

„Někdo vyspává opičku,“ hádal starý pán.

„Ne, on – on leží nějak divně...“

Ležel divně a byl mrtvý. „Utíkej volat na policii.“

„Nemůžete vy? Šéfka mě zabije!“

„Někdo tu musí zůstat, než přijedou.“

Soňa se otrásla při pomyslení, že by měla zůstat sama s mrtvolou, a rozběhla se na náměstí k automatu.

Jen aby ten prevít fungoval... Že mě nenapadlo, aby zavola-la z podniku, peskoval se v duchu starý pán. Tohle by jí přece museli dovolit... Rychle zahnal myšlenku, že Sonička třeba vůbec nešla volat. A nikde živá duše, jako naschvál, jenom ten... ta mrtvá duše.

Starý pán se zahleděl k ústí jediné ulice, kudy mohl přijet policejní vůz, spíš proto, aby se nemusel dívat na mrtvého. Čert se tiskl k jeho noze a tiše kňučel. *A vyli, vyli divnou věc, že je nablízku umrlec...*, vynořily se starému pánovi verše ze školních časů. Už taky blbnu, pokáral se a připnul Čertovi vořítko – pro jistotu. Minuty se nekonečně vlekly.

Vůz (jak to, že civilní, sem je vjezd zakázán?) prudce zastavil, až od kol vylétly spršky písku. Dva muži vyběhli k ležícímu tělu. V televizi taky jezdí detektivové v obyčej-ných autech, uklidnil se starý pán. Čert to vycítil a přestal kňučet.

Starší z těch dvou mužů se opatrně dotkl ruky, jaksi nepa-tričně vyčnívající z rukávu světlého saka.

„Tak to nebyl fór. Zavolej výjezdovku,“ řekl mladšímu a zamířil ke starému pánovi. „Kapitán Kunc. Vy jste ten pan účetní?“

„Bývalý, pane kapitáne, dnes už jen důchodce. Josef Vác-lavík.“

Kapitán to vzal mlčky na vědomí. „Vy jste našel mrtvolu?“

„Ne, to Sonička. Já ji poslal volat.“

Kapitánovi zacukalo v koutcích. *Na Kampě leží mrtvej chlap. Hlídá ho pan účetní.* Cvak. Ani se nestačil zeptat, kdo volá, dokonce ho napadlo, že nějaký vtipálek, ale ten hlas byl tak vyděšený... ačkoli, sehrát se dá všechno.

Kvílení policejní sirény vrátilo Kunce do přítomnosti. Z vozů vyskakovali technici, fotograf ověšený aparáty jako vánoční stromeček, a nakonec se blýskla pleš kulatého mužíka s charakteristickým kufříkem – poznávacím znakem doktorské profese.

„Vem si to na povel,“ zavolal kapitán na mladšího kolegu.

„Hlavně to rychle ohrad'te.“

V několika minutách vyrostly na trávníku stojánky a červenobílý pás vytvořil zakázané území s mrtvolou uprostřed. Byl nejvyšší čas. Přicházeli pejskaři na obvyklou procházku, zastavovali se tu náhodní chodci, lidé z okolních domů, které zřejmě vzbudila siréna nebo viděli z oken majáčky na střechách policejních vozů. I už několikrát plnoletí muži odložili svůj každodenní běh za udržení nejlepších let na pozdější dobu. Ne že by něco podobného nevidali denně v televizi, ale teď byli při tom a v hospodě bude o čem vyprávět.

„Tak jak to bylo, pane Václavíku?“ pokračoval Kunc v přerušném rozhovoru.

„Z domu jsme vyšli v šest, přesně v šest, Čert mi neodpustí ani minutu. Za chvíli nás doběhla Sonička...“

„To je kdo?“

„Studentka, prvním rokem na filozofii, teď o prázdninách dělá brigádu v bistru na rohu Mostecké. Moc hodné děvče, když jsem na jaře měl chřipku, chodila mi celý týden s Čertem – a on jen tak s někým nejde...“

Taky měřítko, pomyslel si Kunc. „A dál?“

„Hodila Čertovi pár piškotů, jindy mu je dává pěkně po jednom, ale dneska pospíchala, má přísnou vedoucí. My jsme pak šli s Čertem na Kampu a najednou běží Sonička zpátky,

celá vyděšená, že tam – teda tady – leží nějaký chlap, abych šel s ní. Hned jsem poznal, že je mrtvý.“

„Jak? Vy jste s ním hýbal?“

„To jsem nemusel. Já byl, pane kapitáne, ve čtyřiačtyřicátém v Reichu a po každém bombardování jsme vytahovali z trosek mrtvol. Já poznám mrtvého na první pohled. Tak jsem řekl Soničce, aby vás zavolala, že to tady s Čertem ohlídáme. Oni jsou lidi všelijaký, někteří se nestydějí okrást i mrtvého, a taky aby se neporušily stopy.“

Televizní osvěta... Vlastně, proč ne. Jenže kolik diváků by se zachovalo tak rozumně...

„Pane účetní, vyhodila mě!“ Sonička měla slzy na krajíčku, kde teď sežene brigádu, už před koncem školního roku se něco naběhala...

„A řeklas jí, proč ses opozdila?“

„Jo. A víte, co ona? Prej: ‚Včera jsi zapomněla zavřít okno, dneska jsi našla mrtvolu a zítra potkáš ufony. U mne končíš!‘“

„Tak to vidíte, pane kapitáne,“ rozhořčil se starý pán. „Člověk se zachová jako řádný občan a má z toho jen škodu.“

„No, když chvilku počkáte, slečno,“ usmál se Kunc, „mohli bychom to paní vedoucí vysvětlit spolu. A teď mě, prosím, omluvte.“

Sonička se rozzářila. „Páni, ta bude zírat...“

Fotograf udělal poslední snímek, doktor balil kufřík a otíral si zpocenou pleš. „Lidi by neměli umírat v takovémhle vedru. Aspoň ne venku.“

„Už víš jak?“

„Tentokrát si to netroufám odhadnout, budeš muset počkat na pitvu. Máš kliku, můžu se do toho pustit hned.“

„Co infarkt?“ zkoušel Kunc vytáhnout z doktora aspoň něco.

„Nárok by na něj měl. V tomhle počasí kapou o hodně mladší. Ale něco se mi nezdá...“

Kunc zpozorněl. Kdykoli se jejich doktorovi něco nezdálo, vylezla z toho parádní vražda. „A co?“

„To, jak ležel. Spíš jako by se skulil, než svalil, teda, pokud s ním nikdo nehejbal... A taky ta boule na temeni hlavy, i když ta nemusí se smrtí souviset. No nic, jdu do šití a uvidíme.“ Doktor se namáhavě vsoukal na zadní sedadlo a vůz se s řevem rozjel.

„Tak co máš?“ obrátil se Kunc na mladšího kolegu, nadporučíka Hejnu.

„Doklady, klíče, peněženka, pěkně naditá, takže o loupež asi nešlo, i když...“

Kunc sáhl po peněžence z boxové kůže a probíral se přihrádkami. V první zacinkaly mince, v dalších byly srovnané bankovky, dohromady 950 Kč. Kdo chodí časné ráno na procházku s tolika penězi? V poslední přihrádce byla fotografie tmavovlasé ženy. „Viděls?“

„Ukaž,“ natáhl se Hejna po fotografii. Uznale zamručel. „Doufám, že se s ní v rámci vyšetřování seznámím.“

„Nevěděl jsem, že trpíš na starší ročníky...“

„Zralé hrušky – nejsladší hrušky,“ zubil se Hejna.

Kunc se znovu podíval na datum narození mrtvého. „Zřejmě jeho dcera.“ Hejna porovnal tvář na fotografii s tváří mrtvého. „Po něm teda určitě není.“

Opodál zastavilo černé auto. „Můžem?“

Kunc přikývl. „Doktor už čeká, tak sebou hoďte.“ Dva pořízkové naložili mrtvé tělo na nosítka, přikryli plachtou a obratně vsunuli do vozu. Jako chleba do pece, napadlo poněkud nepatříčně Kunce. „Omrkni to u něj v bytě,“ řekl Hejnovi, „já musím ještě něco zařídit.“ Hejna kývl a vyrazil směrem k Újezdu.

— — —

Kapitán galantně otevřel dvířka vozu a Soňa vhupla na přední sedadlo. „Poprvé se vezu v policejním autě, to je bží...“ Kunc se zasmál. „Tak tohle nám ještě nikdo z našich pasažérů neřekl.“

„Já ale nejsem pachatel,“ ohradila se Soňa. „Ani podezřelá. Nemůžete zapnout sirénu?“

Co by jeden pro pěkné děvče neudělal... Siréna zavyla, majáček svítil a Soňa si blaženě představovala, jak to kapitán té megeře vytmaví. Sympaťák...

Propletli se mezi pulty bistra, kde domorodci chvatně polykali snídani a turisté se domlouvali s personálem hlavně rukama. V zadním rohu na jinak dost nenápadných dveřích varoval nápis – *NEZAMĚSTNANÝM VSTUP ZAKÁZÁN*. A pod ním drobnějšími písmeny *Kancelář*.

Byl to spíš těsný kamrlík s větracím okénkem místo okna, stěny obložené policemi s řadami šanonů. Od papírů na psacím stole zvedla hlavu žena, které už nejméně deset let bylo devětatřicet. Upravená, elegantně oblečená, jen mejkapem mohla víc šetřit.

„Řekla jsem ti snad jasně, že u mě končíš,“ obořila se na Soňu. „A vy,“ přejela Kunce pichlavýma očima, „jestli jste se přišel za ni přimlouvát, zbytečně plýtváte časem. Svým i mým.“

Roťák, odhadl ji Kunc. Vytáhl průkaz a přidržel jej ženě těsně před nosem. „Kapitán Kunc, kriminální policie.“ Tvář pod mejkapem viditelně zbledla. „Slečna Háková,“ pokračoval Kunc úředním tónem, „oznámila policii nález oběti závažného trestného činu. Zachovala se jako správná občanka a já předpokládám, že je to pro vás dostatečná omluva pozdního příchodu.“

„Ale samozřejmě, pane kapitáne,“ proměnil se roťák v pucfleka, „on byl opravdu někdo zavražděnej?“

Kapitán přešel otázku významným mlčením. Žena chápavě kývla – služební tajemství... „Dále vás žádám, abyste

dnes uvolnila slečnu Hákovou na dobu nutnou k dalšímu vyšetřování.“

„Jistě, pane kapitáne, na jak dlouho budete potřebovat,“ div se nerozplynula samou ochotou. „Dnes měla mít ranní, no, nějak to zvládneme...“ sáhla do skříňky pro plášť, aby bylo jasné, že to půjde zvládat ona osobně. „Soničko, jestli chceš přijít zítra na odpolední, když tě čeká tak náročný den...“

Vyzvídáš, ale blbě, ušklíbla se v duchu Soňa. „Ale ne, paní šéfová, já v létě moc ráda brzo vstávám...“

„Chápu, bylo by škoda odpoledne v takovém počasí...“

„Takže jsme domluveni,“ uťal Kunc teď už zbytečný hovor. „Děkuji vám za pochopení.“

„Na shledanou,“ řekla zpěvavě Soňa a i hluchý by v tom slyšel škodolibý jásot. A konsternovaná šéfka nevěřícně sdělila zavřeným dveřím kamrlíku: „Tak ona ta holka opravdu nelhala...“

„Teda vy jste fakt jednička,“ vyhrkla Soňa, sotva vyšli z bistra. „Tááákhle malinká byla, celá velká šéfová...“

„Dal bych si na ni pozor. Každý den se vám nepodaří najít mrtvolu. Tady máte telefon, odpoledne zavolejte a domluvíme se, kdy sepíšeme protokol.“

Soňa nevěřícně vykulila oči. „To jako že mě teď nepotřebujete? Páni! Vyhazov se nekoná, celej den placená flákárna – a pak že každý dobrý skutek musí být po zásluze potres-tán.“

II.

Prázdninová Praha jsou vlastně dvě města. Zatímco v centru se davy hlučících turistů přelévají od orloje ke Karlovu mostu, berou útokem Hradčany i staropražské hospůdky, propasírovávají se malostranskými uličkami, šplhají na Petřín

a v babylónii jazyků jen vzácně zazní čeština, předměstí připomínají ospalé maloměsto. Kdo mohl, vyměnil rozpalenou dlažbu za zeleň zahrádek či chalup a chat, děti se rozprchly do táborů, k babičkám na venkov nebo s rodiči k moři a město – zdá se – patří důchodkyním, které vyrážejí s kolečkovými taškami do tržnic a nejrůznějších marketů, kde je všechno pohromadě a hlavně lacinější. Výlet na celé dopoledne, ale důchodcovské jízdné je za polovic, od sedmdesáti zdarma a čas už pro ně dávno nejsou peníze. Ulice odpočívají po šílenství prvního prázdninového víkendu.

Velká ručička radničních hodin se líně posouvala od půli k celé, jako by se jí nechtělo v začínajícím vedru šplhat do kopce. Na poloprázdné parkoviště vjela nablýskaná honda; pár škodovek a letitý žigul vypadaly rázem jako chudí příbuzní. Řidič se znechuceně podíval na palubní desku: 7:34.

„Říkal jsem, že jedeme brzo, teď se tu budeme pařit.“

„Člověk má vždycky počítat s nějakým nepředvídaným zdržením,“ pronesla žena na zadním sedadle, která si akademickou čtvrt hodinku obvykle protáhla na dvojnásobek. Kromě rautů, na něž se jí podařilo dostat. Ze švédských stolů mizí nejdřív chlebičky s kaviárem.

„Jdeme ven?“ zeptal se řidič.

„Počkáme v autě, musí tu být každou chvíli,“ rozhodla druhá žena.

„Tak to já vylezu,“ ozvalo se zezadu, „já si musím zapálit. Tak nervózní jsem nebyla ani na vlastní svatbě.“

Nikdo neodpověděl. Čerstvě promováný inženýr Patrik Bauer počítal, kolik otravných hodin musí ještě přežít do odjezdu rychlíku Praha–Mnichov, odkud vyrazí na poslední, tvrdě zasloužené prázdniny. Jeho matka, Alena Bauerová, zaháněla neodbytné vzpomínky na svou první svatbu. Ona v bílém, venkovský kostel nabitý k prasknutí: Slečna učitelka

si bere doktora z Prahy! Mimoděk se usmála: Petr přišel taky na poslední chvíli, vracel se pro kytku. Matka se zlobila: Bílé růže nosí neštěstí... To přišlo až po letech, vlastně čekalo od prvních let manželství, až Patrik doroste.

„Sedíte tu jako v krematoriu...“ Nevěstina svědkyně Irena, uměleckým jménem Desiré (což je – jak tvrdí její bývalý muž – zkratka Dies irae), jako fotografa byla spíš průměrný profík než umělkyně, ale znala správné lidi na potřebných místech a díky alimentům, které vysoudila na svém muži, také fotografovi, vydělávajícím víc než slušně, si žila celkem pohodlně.

Sáhla po druhé cigaretě, ale už si nezapálila. Z hlavní třídy odbočoval na parkoviště stříbrný mercedes. Patrik vytáhl klíčky, zamkl dveře a vyčkával. Alena Bauerová spěchala k mercedesu. Vystoupil z něho jediný muž.

„Kde je Vráťa?“

„On tu není?“ užasl muž.

„Měl přijet s tebou...“ Z ženiny výčitky křičel strach.

„Volal jsem mu před sedmou, že vyjízďím, ale nebral to. Myslel jsem, že spal u tebe.“

Desiré se okamžitě vytrasila s katastrofickým tušením: „Jestli se mu něco nestalo, to vedro, rozčilení... a s jeho srdcem...“

„Prosím tě, nesejčkuj, pořád je ještě čas.“ Ze všech matčinych známých a přítelkyň snášel Patrik Irenu nejméně. Přesněji – nesnášel ji vůbec. „Mami, pojd' si sednout do auta.“

Odmítla. „Jedeme k Vráťovi. Tomáši, prosím tě, vyřid' to nějak na radnici. A jestli můžeš, zavez Desiré domů.“

„Dobře, budu pak v kanceláři, jak se něco dozvíš, zavolej. Okamžik, madam,“ kývl k Desiré a zmizel ve dveřích radnice.

„Nemám jet s vámi?“ pokoušela se Desiré využít příležitost být u něčeho tak vzrušujícího. Ale honda už vyjízďela z parkoviště.

Zapálila si marlborku, kterou stále ještě držela v ruce, a pod širokou krempou jejího klobouku (vlastní kreace) se rozběhla kalkulačka: ředitel reklamní agentury, podle bou-
ráku v balíku, spousta kontaktů... jako chlap by v krajním
případě taky ušel...

Z radničních hodin se ozvalo osm temných úderů.

III.

Čtvercový pokoj působil na první pohled nesourodě, ale vnímavý návštěvník velice rychle pochopil, že kontrast mezi biedermeierovským sekretářem a moderní knihovnou, intarzovanou komodou a nízkou válendou, pečlivě udržovaným perským kobercem a stěnou s fotografiemi známých herců a hereček s podpisem i věnováním je záměrný. Stejně jako nenápadná šedá lišta, rámuující filmový plakát, dávala vyniknout černým písmenům na lehce tónovaném pozadí.

ODSOUZENÍ BEZ SOUDU

Scénář a režie Vratislav MÍSA

Šikmo k oknu s výhledem na Vltavu stál pedanticky urovnaný psací stůl. Ještě ne starožitný, ale už pamětník, mohutný, důstojný. Za takovými stoly sedávali úředníci c. k. mocnářství a v menších městech pak radní první republiky. Nechyběla ani stylová stolní lampa se zeleným stínítkem a registračním číslem jakéhosi úřadu. K dokonalé iluzi tu chyběl jen mosazný kalamář se zásobou nasadkových per.

Účel se ovšem nemůže ohlížet na iluze. Tak vedle kufříkového konzulu ležely ve vyrovnané řadě štos čistých papírů, sloha s kopíráky, nový, ještě nepoužitý poznámkový blok,

vedle tlačítkového telefonu stolní kalendář a u dnešního dne poznámka černým fixem Odjezd 7.15. Ale k čemu ta honosná kytice? Sotva se vejde do vázy... Třeba jel někomu gratulovat... V 7.15? Mohl jet někam ven, vlakem, autobusem... Kunc nechal zbytečných spekulací a začal obracet listy kalendáře zpět k uplynulým týdnům.

„Teda Honzo, pojď se na něco podívat...“

Vnitřní strany skříňových dveří byly osazeny zrcadlovým sklem, na ramínkách obleky pro různá roční období i příležitosti, odvážné, ale vkusné kombinace sak a kalhot, v postranních oddílech vzorně vyrovnané hranoly košil: bílé, jednobarevné, se vzorkem, sportovní...

Kunc uznale hvízdal. „Tohle vidět Marta, mám každý den na talíři, že na rozdíl ode mne existují na světě i pořádní chlapi.“

„Jenže tenhle už neexistuje,“ ušklíbl se Hejna. Kunc ho zarazil pohledem. Nebyli tu sami. V křesle u dveří špicovala uši domovnice jako vystřižená ze soudniček Františka Němce.

Kunc přejel prstem vršek skříně. Po prachu ani stopy. „Asi mu tu někdo uklízí...“

Domovnice to pochopila jako příležitost uplatnit své znalosti. „Kdepak! Pan režisér si i sám luxuje!“ Pro její generaci to byl zřejmě vrchol mužských ctností. „Jednou za čtvrt roku mu přijdou na okna a na parkety.“

„A prádlo?“ zajímal se Kunc.

„Nosí ho do prádelny, v Karmelitské,“ ušklíbla se. Prádelna v jejím podání byla něco jako hampejz. „Já bych mu bejvala prala, i uklízela, von to byl moc slušnej člověk, né jako ty některý umělci, ale von prej, paní Vaňátková, žijeme ve století služeb...“ Prosím vás, žádná prádelna nevypere jako ženská, když pere svému.“

Začíná to prádlem, končí na radnici, napadl Kunce výstražný slogan starých mládenců. Ale copak by si tahle ženská

mohla myslet na režiséra? I když... ještě jí nebude ani padesát, a kdyby se trochu hodila do pucu...

„I když...“ uslyšel jakoby ozvěnu vlastních myšlenek, „poslední dobou už prádelnu nepotřeboval.“ Řekla to – téměř pronesla – významně, očekávajíc, že bude zahrnuta otázkami, které jen ona může zodpovědět. A bude se o tom psát v novinách a možná za ní přijdou i od televize, když on byl ten režisér...

Ale než se kdo stačil zeptat, co tím myslí, otevřely se dveře a domovnice se vrhla na novou oběť. „Paní učitelko, takový neštěstí!“

„Kde je Vratislav?“

„Já nic nevím, oni mně nic neřekli, já jsem tu nezúčastněná osoba, jako svědek, to je prej zákon,“ mlela domovnice a šátrala v kapse umolousaných šatů po kapesníku na pomyšlné slzy. Kunc vytáhl průkaz a došel k Bauerové. „Kapitán Kunc z kriminálky, kolega nadporučík Hejna. A vy jste...?“

„Bauerová. Snoubenka režiséra Mísy. Můj syn Patrik.“

Hejna strnul. Tak ne dceruška... No jo, pan režisér, a určitě v balíku. Popadl ho normální mužský vztek nad tou nepatřičností. „Paní Vaňátková,“ skoro vyštěkl, aby si ulevil, „už vás nebudeme potřebovat.“

„Ale vy jste říkali, že musíte mít nezúčastněnou osobu,“ bránila domovnice svůj životní úkol.

„To je v pořádku,“ kývl Kunc. „Děkujeme, že jste nám věnovala svůj čas.“

„Přeci vím, co je má občanská povinnost,“ byla domovnice najednou uvědomělá v naději, že ji tu ještě chvíli nechají. Ale Hejna už ji strkal do předsíně a zabouchl za ní vchodové dveře. Teď uslyšíš kulový, nezúčastněná osobo!

„Paní Bauerová,“ začal váhavě Kunc, „musím vám bohužel oznámit, že váš... snoubenec byl dnes ráno nalezen v blízkosti svého bytu mrtev.“

Čekal výkřik, pláč, mdloby, ale bylo ticho. Mrtvé ticho.

Bauerová přešla pokoj, dotkla se desky psacího stolu, zlehka, jako se dotýkáme čela nebožtíka, a její pohled ulpěl na kalendáři. „Dnes jsme se měli brát.“

Prudce se obrátila. „Ale proč vy jste tady? Nebo to nebyl infarkt?“

„Musíme vyšetřovat každé náhlé úmrtí, abychom vyloučili případné cizí zavinění,“ pokoušel se ji uklidnit Kunc. „Čekáme na výsledek pitvy.“

„A jak s tím souvisí prohlídka jeho bytu?“

Vyslýchá nás jako kluky, které přistihla při opisování, vztekal se v duchu Hejna. Pančelka.

„Pan Mísa neměl u sebe nic, co by nás dovedlo k jeho rodi-ně, příbuzným... Nemohli jsme předpokládat, že se tu objeví jeho... snoubenka.“

Vrátila úsměšek, který vycítila v posledním slově. „Ovšem-že ne.“

„Paní Bauerová,“ hasil Kunc hrozící výbuch, „byla byste ochotná identifikovat mrtvého? O jeho totožnosti sice nemáme pochyby, ale je to předpis.“

Přikývla. „Kdybyste si chtěla odtud něco vzít... musíme zatím byt zapečetit.“

„Nic tu už nemám.“

Kunc se obrátil k Hejnovi: „Sbal, co je třeba, pošlu pro tebe auto.“

„Můžeme jet naším,“ zasáhl poprvé do rozhovoru Patrik. Kunc se vděčně usmál. „Fajn. Zavolej Jansovi, že jedeme,“ kývl na Hejnu.

„Ještě okamžik.“ Alena Bauerová přistoupila ke stolu, vynadala z vázy kytici a mlčky, jako stroj, vyšla ze dveří.

Ponurá chodba patologie jako by neměla konce. Pak Kunc zaklepal na bílé dveře, vykoukla plešatá hlava, řekla „prosím“ a dveře se otevřely dokořán.

„Nemohl bych já?“ zeptal se Patrik.

„Ne, já sama.“

Doktor Jansa se zastavil u stolu, kde se pod plachtou rýsoval obrys těla. Poodhrnul cíp u hlavy a Alena Bauerová se skácela Kuncovi do náruče.

IV.

Jsou dovolené a v kanceláři kriminalistů je jeden stůl volný. Výhoda ženáčů s malými dětmi, pomyslel si Hejna, když začal třídit Mísovy písemnosti. V chatičce u Mácháče, ušklíbl se, aby se zas tak nelitoval.

K úhledně srovnaným složkám papírů teď přibýly ještě úhledně srovnané šaty, drahé plnicí pero, klíče a náprsní taška. Svatební kytice ve sklenici od znojemských okurek, stojící opodál, působila poněkud bizarně.

Alena Bauerová stála nad stolem jako nad rakví. Nejhorší je snad už za námi, zadoufal Kunc a nabídl jí židli. „Míval pan Mísa u sebe větší částky peněz?“

„Ne, jen když jsme někam jeli.“

„Našli jsme u něho skoro tisíc korun... Máte pro to nějaké vysvětlení?“

Neodpověděla. Dívala se na plnicí pero, jako by od něj čekala odpověď. „Tím jsme se měli podepsat.“

„Nenašel jsem snubní prsteny,“ řekl málem vyčítavě Hejna. Bauerová otevřela kabelku. „Mám je u sebe.“

„To je v pořádku,“ zarazil ji Kunc. Pohled na prsteny by mohl spustit pláč, který se chvěl v ženině hlasu.

„A hodinky?“

Kriminalisté zpozorněli: „Jaké hodinky?“

„K našim prvním Vánocům...“

„Značka?“

Nemohla si vzpomenout. Věděla jen, že byly krásné a že na spodní stranu dala vyrýt letopočet 1991.

„A kde jste je koupila, víte?“ Přikývla. „Paní Bauerová, mohla byste zajet s kolegou do té prodejny, potřebujeme fotografii takových hodinek, je to naše první stopa.“

Podívala se na Kunce jako na žáka, který něco zatajuje. „Stopa k čemu?“

„Pana Mísu mohl někdo okrást, když...,“ nechtělo se mu říci, když byl mrtvý. Vpadla mu doprostřed zaváhání, jako by věděla, co uslyší, a nechtěla to slyšet. „A proč mu tedy nevzali tohle pero a peníze?“

„Třeba je někdo vyrušil nebo nechtěli riskovat...“ Hergot, proč mluvím v množném čísle, okřikl se v duchu Hejna. „Dokud nevíme, jak došlo k úmrtí, nemůžeme uvažovat, zda a kde mohlo dojít k případné krádeži.“

„Co se tím změní, když je najdete?“

„Pro vás možná nic, ale pro nás to bude důkaz trestného činu.“ Hejna začínal ztrácet trpělivost.

Pokřčila rameny. Mohl to být souhlas, aspoň Kunc to tak pochopil, či spíše chtěl pochopit. „Vezmi fotografa a pošli sem Bohunku,“ nařídil Hejnovi. „Vy můžete počkat tady,“ zarazil Patrika, který už mířil ke dveřím.

Bauerová s Hejnou vyšli z místnosti a vzápětí vešla sekretářka. „Bohunko, zabalte tyhle věci,“ ukázal Kunc na hromádku šatů, „a přineste je zpátky. Kávu?“ obrátil se na Patrika.

„Nepiju kafe, děkuju.“

„Tak jednu se dvěma.“

Sekretářka odešla a Kunc se probíral poznámkami, dokud před ním nestál kouřící šálek se dvěma kostkami cukru.

„Jak dlouho znáte pana Mísu?“

Patrik zaváhal, jako by počítal. „Asi tak půl roku. Máma ho jednou přivedla na večeři.“

„A jak vám ho představila?“

„Jako pana režiséra.“ Byla v tom ironie? A pokud ano, komu patřila?

„Ne jako přítele?“

„No a co?“ vyjel Patrik. „Byla rozvedená.“

„Jistě,“ přisvědčil nápadně chápavě Kunc a přitáhl k sobě rozevřený blok. „Vy studujete?“

„V červnu jsem promoval. Na vysoký chemický.“ Čumíš, poldo, přeložil si jeho tón Kunc.

„Gratuluju.“ Nabídka ke smíru jako by nebyla vyslovena.

„Jestli tomu dobře rozumím,“ pokračoval Kunc, „vaše matka čekala se sňatkem, až dostudujete.“

„Nemusela. Ale ke konci roku má ve škole blázinec, tak nechali stěhování až po svatbě.“

„Stěhování?“ nechápal Kunc.

„Jo. Mísa by se nastěhoval k nám a já do jeho bytu.“

V Kuncově bloku přibýlo slovo BYT. Formuloval otázku, aby Patrika nedráždil, ačkoli – proč je vlastně podrážděný?

„Nemusíte mi odpovídat, ale nepřipadal vám pan Mísa k vaší matce poněkud starý?“

„Já si ho neberu,“ odsekl Patrik.

Přerušilo je tiché zaklepání. Sekretářka položila na stůl převázaný balíček a beze slova odešla.

„Pane inženýre, kdy jste viděl pana Mísu naposled?“

Patrik se zamyslel. „Myslím, že v úterý, ano, v úterý, přinesl svatební oznámení.“

„Včera u vás nebyl?“ podivil se Kunc.

„Nevím, byl jsem s partou v hospodě, když jsem se vrátil, máma už spala.“

„Kde jste byl, s kým, odkdy – dokdy?“ vypálil nečekaně Kunc. Zasáhl přesně.

„Co je to za pitomý otázky?“ Patrik zbrunátněl. „Snad si nemyslíte, že jsem ho zabil?“

Kunc mlčel a pokleпával propisovačkou o stůl. Nejlepšί způsob, jak někoho znervóznit.

„Kdybych to *chtěl* udělat,“ zvýšil hlas Patrik, „počkal bych si, až budu sedět v jeho bejváku.“

„A co vám v tom brání?“

„Na bytáku chtějí potvrzení o sňatku, můžete se jich zeptat.“

Kunc souhlasně přikývl, to má logiku. „Přesto bych vám byl vděčný, kdybyste mi na ty pitomý otázky odpověděl.“

„Seděli jsme v hospodě Na Ráně od osmi do půl dvanáctý. Potvrdit vám to může Luděk Háša, ostatní kluci jeli dnes ráno na vodu.“

„Adresa?“

„V Holešovičkách 7. A v sobotu odjíždí na stáž, do Států, jestli vás to zajímá.“

Kunc pečlivě zapsal adresu. „Předpokládám, že vy teď nikam neodjíždíte.“

„Předpokládáte špatně,“ ušklíbl se Patrik. „Jedu za tátou do Mnichova, letos děláme Skandinávii. Rychlík mi jede ve 21.20.“

Do dveří vrazil Hejna s úsměvem, pobledlá Bauerová za ním. „Máme to! Fotky budou za chvíli.“

„Fajn. Paní Bauerová, měl pan Mísa nějaké příbuzné?“

„Dceru a vnuka, bydlí v Dejvicích, někde u nádraží, nevím to přesně, byli jsme u nich jen jednou. Vackovi.“

„Najdeme si je. Děkuji vám za ochotu, už vás nebudu zdržovat. Ty věci si můžete vzít.“

Došla ke stolu, jednou rukou přitiskla balíček k tělu a druhou sáhla po kytici. Voda ze stonků jí stékala po svatebním kostýmu.

V.

Hejna padl na židli, až zaskřípěla. „Člověče, já myslel, že sebou praští, když viděla ty hodinky. Teda – zrovna takový, jaký mu dala.“

„Zato synáček... Mámě exne chlap pár hodin před svatbou a mladej si jede za tatínkem do Mnichova ,dělat Skandinávii‘. Buď je tak otrlej, nebo má důvod se zdekovat.“

„Snad si nemyslíš, že v tom má prsty? Vždyť ještě ani nevíme, na co Mísa umřel...“

„Myslím, že svého budoucího otčíma nijak zvlášť neobliboval.“ Hejna zvedl obočí nad tím příšerným slovem. „Ale vím sichr, že něco zatloukal.“

„Nejspíš nějakou paničku, co jinýho může takovej kluk zatloukat?“

„Takovej kluk – mimochodem pan inženýr – paničky nepotřebuje.“

„Zato paničky jsou potřebný,“ zašklíbil se Hejna a strčil hlavu do vedlejší kanceláře. „Bohunko, kafe, nebo tu máte další mrtvolu.“

Kunc vytočil číslo a ze sluchátka zaburácelo: „Halóóó?“

„Můžu mluvit s Luďkem?“ snažil se Kunc napodobit mladý hlas.

„Už jsem vám říkala, že je na tenise, nebo jste to nebyl vy?“

„Byl, ale nerozuměl jsem, kde... na kterém kurtu...“

„No přece na Štvanici. A kdo volá?“

Kunc rychle zavěsil. „Jestli se nepletu, pan inženýr hledá kamaráda, aby mu potvrdil alibi. Hele, syp na Štvanici a zmáčkneš je oba.“

Hejna zaúpěl, protože Bohunka před něho právě stavěla bílý kafáč s černým nápisem *Zcizení se trestá!*

„Kafe ti neuteče, zato panu inženýrovi jede večer rychlík, tak ať ho můžeme pustit s klidným svědomím dělat Skandinávii. Nebo taky ne. To kafe můžete nechat tady, Bohunko.“

Než mohl Hejna zanaříkat nad nespravedlností osudu, zazvonil telefon.

„Ty už máš zprávu?“ zajásal Kunc. Sluchátko cosi zadrmo-lilo a řičivě se zasmálo.

„Jedu k tobě. Jansa něco má, ale dělá z toho kovbojku, jako vždycky.“

„Hlavně že ji dělá dobře,“ řekl Hejna se škodolibou radostí; ani Kunc to kafe nevypije.

O několik minut později vyjely z parkoviště kriminálního oddělení dva vozy. Na první křižovatce odbočil každý jiným směrem.

Přibližně v tu dobu zastavila v jednosměrné ulici panelového sídliště nablýskaná honda. Vystoupila z ní žena s balíčkem v podpaží a kyticí v ruce. Auto pokračovalo ulicí ven ze sídliště. Žena zamířila ke kontejneru, hodila do něj kytici a přešla na druhý chodník k jednomu z řady identicky šedivých domů. Z vedlejšího vchodu vyběhla druhá žena s neodmyslitelnou cigaretou v ruce. Svědkyně, která nemohla splnit svou funkci, ale hlavně se nemohla dočkat.

„No konečně! Tak co se stalo?“

„Vráťá je mrtvý.“

Desiré, která ve společnosti ráda mluvila o estetických problémech, otevřela docela neesteticky ústa. „Ne... To mi musíš povídat!“

„Prosím tě, nech mě, potřebuju být sama.“

„Jsem tvoje nejlepší přítelkyně,“ domáhala se žena svého práva být informována o všem jako první. Místo odpovědi se zabouchly dveře.

— — —

Mechanicky otočila klíčem, mechanicky se přezula a vešla do obývacího pokoje. Najednou byl cizí, opuštěný. Na konferenčním stolku ležela hranička nadepsaných obálek a vedle nich stejně vysoká hranička svatebních oznámení.

Alena Bauerová a Vratislav Mísa
oznamují svým přátelům,
že byli oddáni dne 4. července 1992.

Vzala obě hromádky, vešla do kuchyně a do odpadkového koše hodila nejdříve obálky a potom oznámení, jedno po druhém, jako když hází do hrobu květiny. Poslední si nechala. Pak přešla do ložnice, strhla svatební klobouček se závojíčkem a padla tváří na široký gauč.

Na nočním stolku ležel list papíru, popsany rozmáchlým písmem.

*Už nikdy jsem nechtěl natočit jediný film, už nikdy
jsem nechtěl napsat jedinou stránku scénáře, připadal
jsem si odepsaný. Tys mi vrátila sílu.
Můj film bude poděkováním Tobě!*

Ženin pláč se pozvolna měnil v tichý vzlykot.

VI.

Na kurtu se honili dva hráči, třetí jim soudcoval. Tribuny byly prázdné, jen v poslední řadě u středové uličky seděl Patrik Bauer a v obleku s kravatou vypadal vedle mladíka v tenisové bělobě poněkud nepatříčně. Zabraní do vzru-

šeného hovoru nezpозorovali, že pár kroků za nimi stojí Hejna.

„Prosím tě, Luďku, o co jde? Přišel jsem kolem osmý, vy už jste tam byli, rozešli jsme se kolem půl dvanáctý. Přeci se nenechám od nich buzerovat.“

„A co když se budou ptát v hospodě?“

„To je zařízení, volal jsem dědkovi.“

Luděk, stále ještě nepřesvědčený, mlčel. Patrik vybuchl: „Vole, víš co bych měl za malér?“

„Už máte, pane inženýre.“ Hejna sešel dva schůdky a postavil se před zkoprnlé mladíky. „Lživá výpověď, navádění ke křivému svědectví... Víte, kolik můžete dostat za křivé svědectví?“ obrátil se na Luďka. „Dva roky. Natvrdo. Tak jak to bylo?“

Než stačil roztřesený Luděk Háša odpovědět, Patrik to položil. „Byl jsem s holkou.“

Tu odpověď Hejna čekal. Teď začnou obvyklé výmluvy: Jméno říci nemůže, je vdaná... kolikrát už tohle slyšel! Tak přitvrdíme hned zkraje.

„To jste nemohl říct hned?“ skoro zařval. „Ušetřil byste mi cestu a sobě problémy.“

Na Patrika křik zřejmě neplatil. Ironicky se ušklíbl a přehlédln Hejnu s převahou svých třiadvaceti let. „Vy asi nevíte, že na intru jsou pánské návštěvy zakázány. Na konci dvacátého století...“

To Hejna věděl, dokonce z vlastní zkušenosti. Takže ne panička, ale slečna z internátu, zřejmě pod osmnáct. Zní to věrohodně, ale... lhal jednou, může lhát podruhé.

„Jistě chápete, že si to musím ověřit. Pojedete se mnou.“

Patrik vstal. „Promiň, Luďku.“

„Blbec,“ oddechl si Luděk a nebylo jasné, komu z těch dvou odcházejících mužů ten blbec patří.

„Jak jste se tam dostal? Oknem?“ pokoušel se Hejna o přátelský rozhovor.

„Dal jsem vrátný stovku,“ zavrčel Patrik a dodal skoro výhrůžně: „Doufám, že ji za to nebudete...“

„Buzerovat?“ zasmál se Hejna. „Máme důležitější věci na práci.“

Internát byla čtyřpatrová krychle, šedivá jako paneláky nedalekého sídliště. V prosklené kukani seděla rozložitá žena a nevrle zvedla hlavu od křížovky. „Neumíte číst?“ Ťukla prstem do skla, na jehož vnější straně byl čtyřmi proužky izolepy přilepen papír s úřední hlavičkou.

Návštěvy 17–21

Pánské návštěvy pouze do klubovny

„Nadporučík Hejna, kriminální policie,“ představil se Hejna, jak nejúředněji dokázal, a strčil do okénka průkaz.

Ženě málem vypadla tužka z ruky. Na průkaz se ani nepodívala. „Ono se něco stalo?“

Hejna postrčil Patrika před okénko. „Byl tady včera tento muž?“

Zaváhala. „Jó, pane nadporučíku, sem jich chodí...,“ hrála o čas.

Patrik se naklonil k okénku. „Babi, klidně řekněte, jak to bylo, ze mě už to dostal.“

Mohutná hrud' se zvedla v předstírané lítosti. „To má člověk za svou dobrotu. Budete to hlásit?“ obrátila se na Hejnu. „Paní správcová nemá pro tohle pochopení...“

„Ne,“ uklidnil ji Hejna, „to je čistě mezi námi.“

Oddechla si. „Uprosil mě, no, jsou prázdniny, dva měsíce se neuviděj... taky jsme byli mladí...“

Hejnovi zacukalo v koutcích. Tak ona mě má už za dědka! Vlastně, ve srovnání s osazenstvem internátu, a nakonec i s Patrikem... „Kdy odešel?“

Vrátná, uklidněná Hejnovým slibem, horlivě vysypala: „Ve tři čtvrtě na deset, to vím přesně. Ona Tonka, co mě střídá, chodí za deset minut deset jako hodinky, tak aby se nepotkali. Ona by s tím hned letěla za správcovou, koza nebeská.“

„Tak vám pěkně děkuju, paní...,“ podíval se na jmenovku, „paní Nováčková. A buďte klidná,“ přiložil si ukazovák na rty. „Jako hrob.“

Prošli otevřenými dveřmi do slunného dopoledne a vrátná je provázela neklidnýma očima. Proč takovou blbost vyšetřuje kriminálka? Jen jestli jim neřek o tý stovce... Ne, to by se jí ten nadporučík zeptal, zahnila tu myšlenku a pustila se do křížovky.

„Proč jste se vlastně loučili až ve středu? Školní rok přece skončil v pátek...“

„Martina jela na víkend k rodičům, v pondělí nastupovala na praxi ve špitále, je ve čtvrtém járu zdrávky. A babi – paní Nováčková – měla odpolední ve středu, s těma druhýma dvěma není řeč.“

„Jen pro pořádek: To ostatní – myslím vaši výpověď – je O. K.“

Patrik ochotně přikývl. „Je. V hospodě jsme seděli asi do čtvrt na dvanáct, dědek nám výjimečně povolil čtvrt hodinu navíc, já pak naložil Luďka, mám to při cestě, a ostatní šli na metro.“

Hejna zaváhal. Ale pak mu to přece nedalo. „A vy jste opravdu zatloukal jen kvůli té dívce?“

Patrik se rozhořčil: „Vyhodili by ji z intru, kdyby to prasklo, a možná i ze školy. Loni se to stalo jedný holce ze třetáku. Ta baba správcová by měla dělat bachařku.“ Najednou mu blesklo: „Kvůli čemu bych měl asi zatloukat?“

„No, třeba jste si dal pár piv a bál jste se to přiznat.“

„Já piju džus. A kromě toho mě čekala svatební hostina. A cesta do Mnichova...,“ zarazil se. „To jsem ještě nemohl vědět... Budu moct odjet?“

Hejna přikývl.

„A nebudete Martinu vyslýchat? Tam se nic neutají...“

„Buďte bez starosti, svědectví paní Nováčkové mi stačí.“

Patrik si oddechl. „Děkuju. A taky že jste nepropíchnu tu stovku, to bych měl utrum.“

Zasmáli se, podali si ruce a rozešli se každý ke svému autu.

Polícijský, a docela prima chlap, říkal si cestou Patrik. Měl jsem kliku, jen aby mi vydržela... Musím se nějak domluvit s Martinou.

VII.

Patolog doktor Jansa, plešatý pětáctýřicátník s posměvačnými očima, jehož nic nepřekvapí, ale který rád překvapuje druhé, si právě zapaloval pečlivě nacpanou dýmku, když do dveří vrazil Kunc, bez zaklepání, jako by hořelo. „Tak co máš?“

Jansa ukázal dýmkou na židli, otočil se v křesle a natáhl se ke skřínce pro lahev koňaku. „Dáš si?“ Kunc zavrtěl hlavou. „Tvoje škoda, budeš ji potřebovat.“

„Hele, nenapínej...“

Jansa sáhl po hustě popsaných listech papíru. „Tak zaprvé. Nezemřel na místě nálezů, ale v nějaké místnosti.“

„Cože?“

Jansa spokojeně zabafal. Vytočit Kunce se mu podařilo málokdy. „Ve vlasech a na saku jsou kromě písku zřejmě z té cesty, kde ležel, stopy omítky, což potvrdila laboratoř – předběžně. Pro jistotu se tam ještě podívejte, ale pochybuju, že byste našli nějaký malby. Zadruhé: Smrt nastala přibližně mezi jednadvacátou hodinou a půlnocí.“

„Chceš mi tvrdit, že mrtvola ležela od devíti večer na Kam-

pě, kde je v tu dobu světlo jako ve dne a promenáda jak na Václaváku?“

„Netvrdím, že ležela na Kampě od devíti hodin. Jak se tam dostala a kdy, to už je vaše věc. Já tvrdím jen to, že oběť zemřela v místnosti, kde došlo k zápasu, přesněji, někdo s ní praštil o zeď, odtud ta boule na temeni a omítka ve vlasech a na saku. A nepřerušuj mě. Při tom zápase vypadla oběti horní část umělého chrupu, která jí byla zpětně nasazena, ovšem evidentně po smrti. Oděrky na dásni neprokazují stopy krváčení. To ovšem není všechno. Z protězy se ulomil jeden zub, možná při tom nandávání anebo – k tomu bych se přikláněl spíš – při převozu mrtvoly na místo nálezu. Pak by ten zub musel být buď v autě, nebo někde na Kampě.“

„To snad není pravda,“ zaúpěl Kunc při představě, jak budou hledat vůz neznámého pachatele, v tom voze zub a kromě toho prohledávat okolí místa nálezu.

„Ještě nechceš skleničku? To nejlepší tě teprve čeká.“ Kunc rezignovaně přikývl a vztyčil dva prsty. Jansa nalil do sklenice přesně na dva prsty koňaku a postrčil ji ke Kuncovi.

„Jak už jsem řekl, rána na hlavě nebyla smrtelná, oběť zemřela na infarkt myokardu.“

„Takže vlastně přirozená smrt.“

„Správně. Přirozená smrt za nepřirozených okolností. K tomu infarktu, mimochodem třetímu, první dva byly relativně slabé, mu někdo pomohl.“

„Pomohl?“ Kunc měl pocit, že něco takového nemůže dávat smysl.

„Třiasedmdesátiletý chlap se nebude prát jako kluk pro nic za nic. Čili předcházela hádka, vyvolala stres, co já vím. Problém je ovšem jinde. Době smrti neodpovídá stav oběti v době nálezu. Pachatel totiž nebyl žádný blbec. Pokusil se posunout dobu smrti na pozdější hodinu, třeba na skutečnou dobu neměl alibi.“

„A můžeš mi říct jak?“

„Položil oběť, v té době ještě živou, ale v kómatu, k nějakému zdroji tepla.“

„V červenci? Ve třicetistupňových vedrech?“

„V noci už není ani dvacet. To by ovšem nehrálo roli. Podle mě mohl zapnout wafky, elektrické topení, zatopit v krbu, zabalit oběť do deky, zastlat do peřin... Smrt zastihla oběť v poloze na zádech, čemuž nasvědčují posmrtné skvrny, zatímco podle toho, jak ležel, když jste ho našli, by musel mít skvrny na boku. To současně dokazuje, že ho infarkt neschvátil na Kampě ani při zápase.“

Kunc nechápal. „Podívej, když na tebe přijde infarkt, chytneš se za srdce, vrávoráš a padneš obvykle na hubu.“ Jansa předvedl cosi jako opilecký tanec. „Takže ať to vezmeš z kterékoli strany, posmrtné skvrny nemají na zádech co dělat. Jenže tam jsou.“

„To jsi mě teda potěšil,“ řekl sklesle Kunc.

„Rádo se stalo,“ ušklíbl se Jansa a podal Kuncovi úhledně přepsanou pitevní zprávu. „Můžeš si v ní čítat za horkých letních nocí.“

Polední slunce řezalo do zavřených i otevřených oken, ale v kanceláři kriminalistů byl ve srovnání s jinými příjemný chládek. Přesněji – dalo se tam vydržet, a dokonce i pracovat bez řvoucích větráků, dobrých spíš k tomu, aby rozfoukávaly papíry, neopatrně položené v jejich blízkosti.

Zásluhu o „letně snesitelné životní prostředí“ (Hejnův termín) měla sekretářka Bohunka, kterou ostatní oddělení Kuncovu manšaftu záviděla. Když se Kunc už druhý rok marně pokoušel vyloudit na hospodářské správě rolety, přišla Bohunka s nápadem: složte se na látku a já ušiju závěsy.

„Bohunko, vy jste hlava!“ zajásal Kunc.

„Co hlava, poklad!“ Hejna využil příležitosti a líbнул Bohunku na tvář. Jen třetí kriminalista, současný dovo-

lenkář, se místo nadšení zajímal, jestli takovou věc nemusí někdo schválit.

„Čí je kancelář? Naše!“ rozhorlil se Hejna.

„Přiznej se, že se ti nechce klopit?“ dobíral si kolegu Kunc.

„On by třeba chtěl, ale Slávinka to nemá v plánu jeho kapesného,“ přidal se Hejna; jediný svobodný a hlavně nezadaný býval často objektem marných pokusů příslušnic administrativy.

Nakonec dali dohromady příslušnou částku na látku (obstarala Bohunka), dvě konzole a tyč (zakoupil a nainstaloval Hejna), bílé kroužky dodala Bohunka z vlastních zásob a potom slavnostně, jako by odhalovali pomník – tady se ovšem zahalovalo – zavěsili a zatáhli závěsy v barvě mléčné čokolády. Pak už jen netrpělivě čekali, jak Bohunčin experiment obstojí v souboji s letním sluncem. Obstál skvěle. Celé odpoledne se dveře netrhly, sousední kanceláře obdivovaly, záviděly a několik dotěrů se pokoušelo Bohunku přemluvit, aby jim také ušila něco takového, slibovali modré z nebe, ale Bohunka je s nevinnou tváří odkazovala na hospodářskou správu: „Musíte mít povolení.“ Na správě se pak nestačili divit.

A tak Bohunčiny závěsy sloužily již druhý rok, v zimě chránily před průvanem z netěsných oken, v létě před útočícím vedrem, sloužily, jak zdůrazňoval Kunc, bez nároku na dovolenou v době prázdnin, potažmo letní sezony, a trojice kriminalistů by je neměnila ani za nejlepší klimatizaci, kdyby jim ji hospodářská správa náhodou nabídla, což ovšem nehrozilo. Přesto Hejna odložil pitevní zprávu s rukama zpocenýma a oroseným čelem.

„Takže když to vezmu od začátku, hledáme zloděje, který mohl, ale nemusel být pachatelem, nebo pachatele, který mohl, ale nemusel ukrást hodinky, ledaže by se jich zbavil. Jenže, když se budeme držet verze: zloděj není pachatel,

jak to, že nevzal šrajtofli? Ledaže,“ odpověděl si Hejna, „ho někdo vyrušil.“

„To už jsme probrali,“ zavrčel Kunc. „Teď nás zajímá, jak se oběť dostala na místo nálezu.“

„Jasně že autem. Nikdo se přece nebude promenádovat po Kampě s mrtvolou přes rameno. Jedině pozdě v noci a neda-leko místa činu.“

„Na tom může něco být,“ přikývl Kunc a zapsal si do blo-ku: *prověřit okolí místa nálezu*. „A teď ten zub.“

„To znamená co?“ Hejna tušil zradu, ale že bude tak ve-liká...

„To znamená, že pošleš techniky na Kampu, třeba tam ten zub najdou.“

„Na cestě vysypané pískem, vedle hromady dlažebních kostek. A když nic nenajdou?“

„Pak musíme hledat v místnosti nebo v autě,“ pokrčil Kunc rameny, jako by šlo o úplnou maličkost.

„Nechtěj mě rozesmát. Čtvrt milionu aut, půl milionu bytů, a to nepočítám sklepy, garáže... To nám snad ten Jan-sa dělá naschvál.“

„Taky verze,“ zasmál se Kunc a zabral se do papírů.

Hejna vyšel z kanceláře a skomírajícím hlasem pronesl k Bohunce: „Jdu k technikům, kdybych se nevrátil, zhynul jsem násilnou smrtí při plnění nesplnitelného. Doufám, že pro mě budeš náležitě truchlit.“

„Vezmu si sukni na půl žerdi,“ odpověděla vždy pohotová Bohunka a Hejna zdůraznil: „Černou.“

Podle očekávání technici remcali, což ovšem neznamená, že nebudou makat jako o život. Hledat zub v písku a hroma-dě dlažebních kostek je tak trochu hra na poklad – hra pro dospělé chlapy. A remcání je naše národní vlastnost. Kaž-dý Čech by byl frustrovaný, kdyby si alespoň jednou denně

nezaremcál. Ostatně, muslima by taky frustrovalo, kdyby nesměl dělat zbožné klencáky, dokonce pětkrát denně.

Tuto filozofickou maximu slyšel Hejna od starého cirkusáka, který nestavěl šapitó snad jen na severním a jižním pólu. Utvrzování o pravdivosti jeho moudrosti přerušil telefon, který se rozeřval v autě.

„Nadporučík Hejna okamžitě k náčelníkovi, poplach prvního stupně,“ zahulákal téměř s rozkoší tlustý technik, největší remcál z celé party. Pravda ovšem je, že hrabat se v hromadě dlažebních kostek a písku, když teploměr skáče přes třicet, je téměř sadismus. Tak ať si šarže taky něco užije.

„Hoří?“ vletěl Hejna do kanceláře.

„Jo, dokonce na dvou místech, zatím. Trochu jsem se probíral těmi papíry a teď se podrž. V květnu dostal Míša sto tisíc korun za scénář k filmu *Epidemie*. A smlouvu na jeho režii, částka neuvedena. Zadavatel agentura TOM.“

„Ach, ta láska nebeská,“ zazpíval posměšně Hejna. „O berlíčkách, hnáty křivé, starej jak ten Karlův most, jen když má prachy. Že jsem si to hned nemyslel, když jsem tu pančelku viděl. Aspoň víme, proč tak truchlila.“

Kunc nechal Hejnovu reakci bez komentáře. „A teď si poslechni tohle,“ sáhl po pastelovém dopisním papíře.

Táto,

*to nemůžeš udělat. Zničil jsi život mámě, mně jsi
zkazil dětství a teď chceš ublížit svému jedinému
vnukovi?*

*Přejeme Ti dlouhý život, ale svůj byt jsi slíbil
Žoržíkovi. Nenamlouvej si, že Tě ta ženská miluje, ta
jde jenom po Tvých penězích, poznáš to, ale pak už
bude pozdě.*

*Já vím, že Ti dělá dobře mít ženskou mladší než
Tvá vlastní dcera, vytahuješ se s ní před svými
kumpány, ale zapřísahám Tě při matčině památce*

a Žoržíkově životě: nežeň se s ní. Jestli to uděláš, pak nemáš dceru ani vnuka.

Milada

„To je teda silný kafe,“ uznal Hejna. „Tatíček v balíku, dcera jediná dědička, vnuk potřebuje byt a teď by jim sklaplo. Ale že by vlastní dcera zabila tátu? I když ho nějak zvlášť nemilovala?“

Kunc podal Hejnovi dopis a lístek s telefonním číslem a adresou. „Je tvá, pořádně ji proklepni.“

Hejna se podívil: Dneska ještě někdo píše dopisy rukou? Že by dcera pana režiséra neměla psací stroj nebo na něm neuměla psát? Ruka byla vypsaná, tahy energické, ale řádky šplhaly hned vzhůru, hned zase padaly dolů, písmenka z nich vyskakovala a jiná se zase k sobě tísnila jako vyplašená kuřátka. Grafolog by si smlsnul.

Zvedl sluchátko, ale vzápětí je položil a vyběhl z kanceláře. „Bohunko, lásko, můžeš pro mě něco udělat?“

„Jedině pod slibem manželství,“ odpověděla Bohunka, ani se nezačervenala.

„Toužím snad po něčem jiném?“ rozčílil se naoko Hejna. „Ale nejdřív mi prosím tě vytoč tohle číslo, měla by se ozvat ženská.“

„A co když to bude žárlivý manžilek?“ dotazovala se soucitně Bohunka.

„Z čeho mě podezíráš, ó lásko?“ zaúpěl Hejna hlasem ochotníka z Kotěhůlek. „V každém případě je to omyl,“ dodal vážně.

„Zjistit, zda je hnízdečko lásky volné. Provedu!“

Byla to skvěle sehraná dvojka: rozvedená Bohunka a o pár let starší svobodný Hejna. Moc kolegů se už mnohokrát vsadilo, že letos spadne klec. Nespadla. Zapili prohranou sáz-

ku a příští rok se vsadili znovu. A přitom nikdo nevěděl, zda to věčné pošťuchování je opravdu jen nevinné škádlení nebo chytrá clona. „Hodťe si korunou, já nejsem jasnovidec,“ odbýval Kunc zvědavce, ale sám by rád věděl, jak je to doopravdy. Ovšem z docela jiných důvodů než prohraná sázka. Pokud by stále platily ty nesmyslné předpisy, přišlo by jeho oddělení o skvělou sekretářku. Takže, dokud se úředně nevezmou, nevidím, neslyším.

Bohunka vytočila číslo a sluchátko zašvitořilo: „Daňové poradenství, u telefonu Vacková.“

„Promiňte, já volám...,“ Bohunka se dramaticky odmlčela, „je to číslo...“ opakovala pomalu číslo, jen poslední dvojku zaměnila za trojku.

„Ne, tady je...,“ sluchátko opakovalo o něco méně švitořivě správné číslo a přijalo překotné Bohunčiny omluvy.

„Bohunko, jsi anděl 007!“ jásal Hejna.

„A co ten slib?“ domáhala se Bohunka.

„S tebou na věčné časy a nikdy jinak,“ udeřil se Hejna pravicí do místa, kde podle všeobecného mínění mělo být srdce, a pak už bylo slyšet, jak bere schody po dvou.

„Bohunko, spojte mě s agenturou TOM,“ ozvalo se z interkomu a Bohunka začala trpělivě vytáčet číslo. A znovu... Až konečně: „Ředitel Houska je na služební cestě ve Zlíně, vrátí se zítra odpoledne, chcete mluvit se sekretářkou?“

„Ne, ať mi pan ředitel zavolá, hned jak se vrátí.“

Bohunka promptně vyřídila příkaz a Kunc před ni položil lístek s telefonním číslem. „Kdyby něco, jsem tady, asi tak do tří. Hejna vám nechal číslo?“

„Jistě, jenom neříkal, kdy se vrátí.“

„Tak to jsme na tom stejně,“ vzdychl Kunc a vyšel do červencového vedra.

VIII.

Stojací hodiny, jediná věc, kterou si Alena Bauerová odvezla z domku svých rodičů, když krátce po matčině smrti zemřel i otec, odbily první čtvrt druhé hodiny po poledni. Co pamatuje, o prázdninách je Patrik každé ráno s dědečkem natahoval a připadal si jako pán času, který však utíkal rychleji, než by si Patrik přál. Hubený městský kluk se dlouho neuměl skamarádit s venkovskými pořízky, kteří mu nevybíravě dávali najevo, že je blbej Pražák. Utěšoval se tím, že nikdo z nich – to věděl od babičky – nemá doma takové hodiny, protože ničí dědeček nebyl pan řídící. A i kdyby je měl, určitě by je nesměl natahovat, protože nikdo nemá tak hodného dědečka.

„Taky bych chtěl takové hodiny,“ vzdychal Patrik pokaždé, když hodiny zvesela odbily čtyři čtvrti a potom vážně oznamovaly celou. Nejlepší to bylo v poledne, celých šestnáct úderů, skoro jako nedělní zvony z venkovského kostela.

„Počkej, až umřem, budou tvoje,“ těšila ho babička.

„Ale vy neumřete,“ tvrdil Patrik s jistotou dítěte, neschopného pochopit existenci smrti. Jistě, mnohokrát viděl venkovské pohřby. V čele průvodu ministrant s křížkem, za ním kněz v podivném oblečení skoro jako králové z pohádkových knížek, rakev v dlouhém černém voze, jednou dokonce v kočáře se stříbrným kováním, který táhli koně s vysokými chocholy... Za rakví plačící pozůstalí, hasiči v parádních uniformách, někdy i myslivci, a nade vším se nesl smuteční pochod, dlouhý, pomalý, jako by chtěl oddálit chvíli, kdy rakev nenávratně zmizí v čerstvě vykopaném hrobu.

Ale to všechno se týkalo jiných, cizích, dítě si neumělo představit, že by jednou takový vůz odvezl babičku a dědeč-

ka. Ale stalo se. Podvokrát za necelý půlrok klesala rakev do stejného hrobu, podvokrát zaplnili hřbitov bývalí žáci, teď už dospělí, s vlastními dětmi, aby vyprovodili svou paní učitelku a svého pana řídícího. A tehdy si Patrik uvědomil, že to babiččino až je právě *ted'*.

Matka postavila hodiny do obýváku, ale Patrikovi se zdálo, že tam nepatří. Že se mezi sektorovým nábytkem cítí jako venkovan ve svátečních, ale dávno z módy vyšlých šatech, uprostřed lidí, kteří svou módní uniformitu nosí s nadřazenou samozřejmostí obyvatel hlavního města. A navíc mu stále připomínaly, že dědeček a babička už nejsou. I když do jejich domku mohl jezdit, teta ho má ráda, ale věděl, že by se tam teď cítil cize, nepatřičně, jako ty bicí hodiny v rohu panelákového pokoje.

Na nic z toho teď Patrik nemyslel. Ležel na gauči a upřeně zíral na strop, jako by se na něm – té velkoplošné obrazovce – měla objevit rada.

Ale strop zůstal bílý, neúčastný, a Patrik zavrhoval jedno řešení za druhým, aby se znovu vrátil k tomu prvnímu: měl by všechno přiznat matce. Jenže teď? Když se sotva drží? Jak by jí bylo, kdyby jí řekl, že neodjíždí dnes večer, ale zítra ráno, protože mu Mísa slíbil klíče jako už několikrát (vždy se spikleneckým úsměvem – taky jsem byl mladý – a nezbytným dodatkem – ale starý se ještě necítím), aby mohl ještě před tím dlouhým odloučením být s Martinou? Všechno už zařídil, vypočítal, v kolik musí zavolat jako z Německa, že dobře dojel, s tátou máma nebude chtít mluvit, a kdyby náhodou, řekne, že šel něco zařizovat... Ale co když ho matka bude chtít doprovodit? Jak jí to rozmluví, a když nerozmluví, co potom?

Popadl ho bezmocný vztek. Na Mísu, že umřel tak nevhod (jako by si člověk mohl vybrat hodinu své smrti), na sebe, že nedokáže matce říct pravdu a vymlouvá se na její situaci... ale co kdyby to byla opravdu ta poslední kapka – fakt, že ji vlastní syn obelhává, že víc důvěřuje cizímu... Ale Mísa přece pro ni nebyl cizí...

Luděk! bleskl mu najednou spásný nápad. Luděk taky jede ráno, může u něho přespat, babičce něco namluví, a třeba si Patrika ani nevšimne, je nahluchlá a chodí brzo spát...

Vstal a šel do kuchyně. „Mami, ještě pořád to můžu zrušit.“

„Ne!“ obrátila se od dřezu s nádobím. „Proto, že já mám zkažený život, nebudeš si ty kazit poslední prázdniny.“

Patrik sklopil hlavu, aby zakryl radost v očích. „Co mám říct tátovi? Vždycky se na tebe ptá...“

„Nic. Že mám nové auto. Hondu,“ řekla s hořkým důrazem.

„On stejně nerozezná hondu od tráboše,“ pokusil se zažertovat Patrik. „Jo, mami, já bych ještě zajel za Luděkem, je tady sám, dali bychom si pár setů...“

Přikývla. „Vrať se včas k večeři, odvezu tě na nádraží.“

V duchu s tím počítal. „Mami, víš jak nesnáším loučení. Hodím si teď kufry do úschovny a pojedu autobusem a metrem, máš toho za dnešek dost...“

Trochu se pousmála nad posledním šálkem od kávy. Tušila, že je v tom děvče, ale nechtěla vyzvídat. Patrik je dospělý, až bude chtít, řekne jí to sám. A kde jsou dva, nemá být třetí.

„Tak dobře. Připravím ti něco na cestu.“

Vběhl do před síně. Na kovové, zdobně tepané liště se třemi háčky – Patrikův dárek k minulým Vánocům – měly viset klíčky od auta. Nevisely. Jen rezervní klíče od bytu a od sklepa.

„Mami, kde jsou klíčky od auta?“

„Nevisí v předsíni?“

„Ne...“

„Asi je mám v kabelce, počkej...“

V té chvíli zazvonil telefon. „Kabelka je v ložnici,“ křikla matka a zvedla sluchátko.

„Bauerová.“

Kabelka ležela na nočním stolku vedle Mísovy fotografie. Maturitní, poškleboval se jí tajně Patrik, protože podle něho na ní Mísa vypadal o polovinu mladší. Ale fotografie byla stará něco přes dvacet let, kdy Mísa dotočil svůj poslední film. Zatím poslední, nepřestával zdůrazňovat.

Patrik otevřel kabelku a strnul. Vedle klíčů od bytu a klíčků od auta – Mísovy klíče.

„Moment,“ slyšel matčin hlas z obýváku, „Patriku... volá ten kapitán z kriminálky, přijede sem, co kdyby chtěl s tebou mluvit?“

„Proč? Všechno jsem jim už řekl...“

„Raději se zeptám...“ Zeptala, chvíli poslouchala a pak zavěsila. „Chce mluvit jen se mnou.“

Za matkou zabouchly dveře od koupelny a Patrik jako zhypnotizovaný zíral na známý svazek klíčů. Snažil se vybatvit si tu scénu v kanceláři kriminalistů: na stole šaty, náprsní taška, pero, klíče, pak to nějaká ženská odnesla a přinesla zabalené... Patrik se rozhlédl: na skříni visel pomačkaný Mísův oblek, na druhém nočním stolku, „Mísově stolku“ – přespával tu o víkendech – náprsní taška a pero.

„Máš je?“ volala matka už z obýváku.

„Mám...“ Patrik vzal klíčky od auta a Mísovy zastrčil opatrně do kapsy, aby necinkaly. „Tak v sedm, čau...“ Přešel rychle obývák, v předsíni vklouzl do sandálů a vyběhl z bytu.

Vyjel z řídké řady parkujících vozů, pozorně se rozhlédl na křižovatce s hlavní třídou a zabočil k Bulovce.

IX.

Sídlíštní ulici tvořily dvě jednolité stěny z šedivých, na výšku postavených krabic, které rozlišovaly jen tabulky s čísly. Deset po každé straně. Ulice byla krátká a slepá, ale dost široká, aby po obou stranách vozovky mohla parkovat auta čelem k chodníku a ještě se, při troše opatrnosti, dokázala předjíždět nebo míjet.

Kunc zaparkoval před číslem 12, stiskl jmenovku BAUEROVI a dveře zavrčely, aniž se kdo ozval. Vstoupil do domu a prošel chodbou ke schránkám, zapomněl se totiž zeptat na patro. Na schránce Bauerových byla černým fixem namaľovaná pětka. Došel k výtahu a za okamžik už tiskl zvonek u čerstvě nalakovaných dveří.

Otevřely se dřív, než dozněla zvonkohra. Skoro jako by ho za nimi čekala. Dobrý den, chtěl pozdravit, ale připadlo mu to nepatřičné, tak se jen mlčky uklonil.

„Pojďte dál,“ ukázala na dveře otevřeného pokoje a pak na křeslo u nízkého podlouhlého stolu. „Prosím.“

Usedl – podle zvyku zády k oknu, aby jí viděl do tváře. Byla klidná, ale jako by za těch pár hodin zestárla o celý věk.

„Paní Bauerová, nemám dobré zprávy...“

V koutcích sevřených úst jí slabě zacukalo. „Jaké dobré zprávy byste mohl mít?“

Ovšem, jaké dobré zprávy se dají čekat od člověka z oddělení vražd. „Máme už pitevní nález,“ odmlčel se, jako by se mu nechtělo vypálit na ni krutou skutečnost. Nezeptala se, vyčkávala. „Pitva prokázala, že příčinou smrti byl infarkt myokardu, ale... bylo zjištěno také cizí zavinění.“

„Cizí zavinění?“ opakovala jako ozvěna. „Co to znamená?“

„Že...,“ hledal Kunc vhodné vysvětlení, ale nakonec – podvědomě – ocitoval Jansu: „Že mu k tomu infarktu někdo pomohl.“

„Pomohl?“ opakovala jako ozvěna. „Jak pomohl?“

„Nechci vás zbytečně rozrušovat podrobnostmi,“ vykrucoval se Kunc, „šetření se teprve rozbíhá...“

„Chci vědět všechno,“ přerušila ho ostře, „mám na to právo.“

Kunc nesnášel, když na něm někdo něco urputně vymáhal. Mohl by jí říci, že nemá žádné právo, není příbuzná ani manželka, ale při pohledu na ženu, napjatou až ke křeči, uznal, že aspoň morální má... Ale unese to?

„Pachatel nebo pachatelé,“ schoval se za úřední jazyk protokolu, „napadli pana Mísu a úderem do hlavy mu způsobili bezvědomí, z něhož se neprobral. Infarkt myokardu byl tedy s největší pravděpodobností vyvolán traumatickým šokem.“

Ke svému úžasu viděl Kunc na ženině tváři výraz úlevy.

„Aspoň to se mu splnilo: umřít a nebýt při tom. Nebál se smrti,“ podívala se na Kunce, jako by chtěla hájit mrtvého muže, „říkal, že to je jediná jistota, kterou člověk má, protože mladej může, starej musí. Ale on přece nemusel!“

„Ne,“ řekl tiše Kunc, „to opravdu nemusel.“

Zřejmě to „opravdu“ neslyšela. Anebo nevníkala. Její bolest hledala viníka a paradoxně ho našla v oběti. „Kolikrát jsem ho prosila, aby nechodil tak pozdě večer přes park, na taxíka přece měl, nebo bych ho odvezla...“

Kunc zpozorněl. „Paní Bauerová, můžete mi to upřesnit?“ Nechápala, co je tu k upřesňování. „Řekla jste, že jste prosila pana Mísu, aby nechodil pozdě večer přes park, je to tak?“ Přikývla. „Ale on nezemřel v parku, v parku byl pouze nalezen.“

Snad minutu, snad půl, ale zdálo se to být nekonečné, se snažila pochopit nepochopitelné, nemožné, absurdní...

„A kde tedy...“, hlas se jí smykl o hrůzu, kterou přesto chtěla znát, pojmenovat...

„Zatím nevíme. Ale podle nezvratných důkazů v nějaké místnosti: v bytě, ve sklepě, v garáži... na saku a ve vlasech byly nalezeny stopy omítky.“

Vyskočila z křesla, vpadla do ložnice a vzápětí se vrátila s pomačkaným světlým sakem. „Nic na něm není, to bych si všimla...“ Jako by ji urazilo, že někdo zpochybňuje její péči o muže, kterému pere prádlo, žehlí košile a kartáčuje šaty.

„Není,“ přisvědčil Kunc. „Stopy sejmuli technici, teď je zkoumají v laboratoři.“

Mlčela, ale bylo to vzdorné mlčení. Nevěří. Nebo nechce věřit. Nebo jí to ještě nedochází – zatím.

„Paní Bauerová, kdy jste viděla svého snoubence naposled?“ Chtěl se zeptat – živého – ale spolkl to. Proč jí připomínat onu zlou minutu na patologii.

„V úterý. V úterý v poledne, přivezl oznámení.“ Přešla k sekretáři a vyndala ze zásuvky ono posvatební oznámení, jediné, které si nechala. „Vráťa nesnášel publicitu, chtěli jsme je poslat až po obřadu, nejbližším přátelům.“

Režisér, a nesnáší publicitu... i když... tady nešlo o film a někteří umělci si chrání soukromí.

Kunc nikdy nepatřil k filmovým fanouškům. Ve čtrnácti patnácti bylo pro něho – jako pro většinu pubertáků – důležitější kino než film, protože kino znamenalo dvě hodiny nesmělých i odvážných dotyků v přítmí sálu, v zadní lóži, koupené z ušetřeného kapesného nebo vymámené pod nejruznějšími záminkami na rodičích a prarodičích. I když – jeho pubertu zasáhla slavná filmová vlna šedesátých let: *Lásky jedné plavovlásky*, *Starci na chmelu*, *Černý Petr*, *Konkurs*... Kultovní filmy, které nevidět znamenalo znemožnit se. *Odsouzení bez soudu*, jediný film, který si mohl spojit s Mísou, a to ještě díky zarámovanému plakátu v jeho bytě, neznal. V té době měl jiné starosti. Byl ženatý, zařizovali si

byť, čekali druhé dítě. Za svobodna občas zašli do kina, později se utěšovali, že každý film bude stejně jednou v televizi. *Odsouzení* nebyli, a nebýt tohoto případu, Kunc by se o nich asi nikdy nedozvěděl.

„Pak už jste ho neviděla? Ani vám nevolal?“

„Volal ve středu v půl osmé, přál mi hezký den, jako každé ráno. Ale nechápu...“

„Potřebujeme vědět, s kým mluvil, s kým se setkal, kdo ho viděl naposled živého,“ teď už se tomu slovu nemohl vyhnout, „tedy kromě útočníka nebo útočníků, mezi – řekněme – devatenáctou hodinou a půlnocí.“

„Devatenáctou a půlnocí?“ opakovala udiveně, aby se ujistila, že se nepřeslechla.

„Ano,“ přisvědčil Kunc. „Patolog odhaduje dobu smrti na čas mezi jednadvacátou hodinou a půlnocí.“

Vytřeštila oči, jako by viděla ducha. „To je snad vtip...“

„Paní Bauerová,“ Kunc se snažil zvládnout vzrůstající podrážděnost, „nemyslím, že právě teď je vhodná doba na vtipy.“

Přejela ho pohledem kantorky, které žáček tvrdí, že mu někdo schválně podstrčil taháka. „To je naprosto vyloučeno, váš patolog se musel zmýlit.“

„Doktor Jansa se ještě nikdy nezmylil,“ urazil se Kunc za patologa. „A už vůbec ne v odhadech času.“

„Ale včera byla středa!“ Vykřikla jako dítě, když dospělí ne a ne pochopit, že tamten černý mrak je zlý kouzelník. „Včera byl Vráťa ve Filmovém klubu,“ pokračovala, jako když vykládá obtížnou látku nechápavému prvňáčkovi. „Mají takovou společnost, říkají tomu Urnový háj, scházejí se každou středu od osmi do půl dvanácté. A Vráťa, co ho znám, nikdy nevynechal, i svatbu jsme kvůli jeho středám měli mít až ve čtvrtek.“

Teď zase viděl ducha Kunc. Anebo spíš slyšel. „Jste si jistá, že pan Mísa šel včera večer do toho klubu?“

„Samozřejmě. A těšil se, jak budou žasnout, až jim oznámí, že se zítra žení. Tedy dnes,“ uvědomila si najednou surovou skutečnost a vši silou se snažila potlačit hrozící pláč. „Zeptejte se jich,“ stačila ještě dodat a pak se jí zlomil hlas.

Kunc vyndal tužku a otevřel blok. „Koho, paní Bauerová?“

Nevěděla. Ano, občas se o nich zmínil, možná i někoho jmenoval, nepamatuje si to. Ne, ve Filmovém klubu s ním nikdy nebyla, jen občas se zastavili v kavárně, Vráťa nebyl rád, když ho lidé okukovali... Kunc si to dovedl živě představit: ženy středních let se pohoršeně ušklebovaly, jejich muži znalecky oceňovali a záviděli. „Samozřejmě, že měl nepřátele. Nenáviděli ho ti, kteří se namočili v osmašedesátém, nesměli točit a teď už je nikdo nechce. Nemohli překousnout, že Vráťa bude točit film podle vlastního scénáře.“

„Kdo konkrétně?“

„Celá ta parta, ten... Urnový háj.“

„A proč tam chodil?“ žasl upřímně Kunc. „Lidé se přece scházejí s přáteli...“

„Rád provokoval,“ řekla s neskryvanou hrdostí.

Něco tu nehrálo. Buď ji Mísa balamutil, aby si dodal na zajímavosti, a ona to teď po něm papouškuje, anebo vědomě lže. V nejlepším případě neříká celou pravdu.

„Paní Bauerová, myslím, že si budeme muset ještě mnoho věcí vysvětlit. A pokud nejste unavená, byl bych rád, kdyby to mohlo být ještě dnes.“

Souhlasila, vlastně se jen trpně podvolila. Jako by už nezáleželo na tom, kolik toho všeho bude muset ještě unést. Stav totálního vyčerpání se podobal anestezii.

Pak se vzchopila. „Mohu vám nabídnout kávu? Nebo čaj?“

„Kávu,“ přijal vděčně Kunc. „A nějakou vodu, jestli můžu prosit, studenou. A mohu si zavolat?“

„Jistě.“ Odešla do kuchyně a Kunc vytácel číslo, na které před hodinou poslal Hejnu. Ozval se hluboký mužský hlas.